

Mossèn Sants Boada. Els guixolencs perderen la partida per un gol a zero. Entre els jugadors d'aquest club hi havia en Pep Surís, fins fa poc interventor de la Diputació de Girona i que no faltava pas mai a la Festa Major i a la Fira del nostre poble. De l'equip del Pàtria recordem entre altres, als dos germans Cristià, Joaquim Dausà, Josep Dausà avui dia capellà de l'Hospici de Girona, Josep Oliver, Canyiguer, Pagès, Carreres, Gruart...

L'endemà jugàrem nosaltres. Vingué el segon equip del Strong de Girona, reforçat amb elements del primer. Abans del partit hi hagué la «passada». Sortírem equipats del Centre Econòmic acompanyats de la Junta de l'entitat i de molta mainada. L'orquestra-cobla dels «Enriquets» feia sonar una aïrosa marxa que, a la vegada, servia d'esqué perquè la gent es decidís a venir. Omplirem i amb els ingressos, pràcticament, es cobrint les despeses de tot l'any.

Guanyaren la partida els gironins per cinc gols a un. Sis vegades hagué de repetir l'orquestra la marxa per a saludar la consecució dels gols. El del Cassà fou lograt per Ventura Nadal. Veu's ací els noms dels estrenes derrotats: Angel Bou; Gratacòs i Barnés; Nonell (Cistet), Rabell (el cubano) i Oller (Menut); Pascual (Pompeio), Pascual (Domingo), Nadal (Lala), Bosch (Vinyoles) i Faustí Avellí. Gratacòs era un xicot de Banyoles que vivia a Cassà per amor d'estudiar el piano amb mossèn Garcia.

De retorn del partit, també amb música, la Junta del Centre obsequià als dos equips amb dolços i xerès, i, l'oncle Pepito aprofità l'avinentsa per a fer un parlament entusiasta i cordial.

L'existència dels dos clubs no fou motiu que el futbol en el poble portés una vida migrada; al contrari. S'establí una vertadera i profitosa emulació. En el «Deportivo», apart dels jugadors esmentats n'hi havia d'altres, tals com Facundo Barceló, Primitiu Cassà, Deulonder, Quim Poll, Vidal, Quintana, Metje, Riera... i en Mestras de can Geroni Ros feia de director d'orquestra, és a dir d'home del pitu, en els partits que es jugaven en el propi camp, com ho fou Cunillera pels del camp del Pàtria.

Ja no es feia necessària la presència dels estudiants; el deport marxava. En el camp es muntaren unes anelles per fer gimnàs i fins els aficionats que anaven a jornal sacrificaven un quart del mateix, cada setmana, per assistir als entrenaments que tenien lloc els dijous a la tarda.

Des de Barcelona jo mantenía correspondència amb Angel Bou i Nadal. En les seves cartes m'explicaven que havia arribat a treballar a Cassà un guixaire de Girona que es deia Pedrola, jugador del primer equip del Strong i que de la seva destresa en el joc en treien lliçons molt profitoses. Em deien que fins un diumenge havia anat a jugar amb l'equip da Sant Feliu i que havien guanyat. Esperaven la meua arribada per les vacances nadalenques perquè els hi expliqués com era el joc dels equips barcelonins.